

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobců: **a) Institute H21, z. ú., IČO 05601100**
 sídlem Zapova 1559/18, 150 00 Praha 5

 b) Otevřená společnost, o. p. s., IČO 25737431
 sídlem Prokopova 197/9, 130 00 Praha 3
 zastoupena obecným zmocněncem JUDr. J. H.
 bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo obrany**
 sídlem Tychonova 221/1, 160 01 Praha 6

za účasti: **O2 Czech Republic a. s., IČO 60193336**
 sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Každému z žalobců se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu zdejšího soudu. Žalobci se vyzývají, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení sdělili, na jaký účet jim má soud soudní poplatek vrátit.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se na soud obrátili v souvislosti s blokáží některých webových stránek po invazi Ruské federace na Ukrajinu v únoru 2022. Mají za to, že k blokáži, kterou provedly soukromoprávní subjekty, dal fakticky pokyn žalovaný svým dopisem z 25. 2. 2022.
2. Soud dospěl v souladu s prejudikaturou k závěru, že napadený úkon nemůže být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce a) se věnuje bádání a vývoji v oblasti společenských a humanitních věd, žalobkyně b) prosazování principů demokratické společnosti. Žalobci se v poslední době zkoumají dezinformace a svobodu projevu a jsou též členy neformální platformy, která se snaží prosadit svobodu projevu na internetu za účelem ochrany demokratického právního státu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a základních práv. Žalobci se snaží nalézt necenzurní způsoby, jak čelit negativním jevům informační společnosti.

4. Žalovaný zaslal 25. 2. 2022 mj. spolku CZ.NIC, z.s.p.o., a telefonním operátorům pokyn k technickému znemožnění přístupu k webovým stránkám, jejichž seznam přiložil. Pokyn zaslal formou dopisu s hlavičkou Národního centra kybernetických operací (dále jen „NCKO“). Sám žalovaný označil dopis za „vládní opatření“ a žalobci ho považují za exekutivní provedení usnesení vlády z 25. 2. 2022 nazvaného „*Prohlášení vlády k hybridnímu působení proti zájmům České republiky v souvislosti s agresí Ruské federace proti Ukrajině*“. Adresáti dopisu žalovaného poslechli a weby zneprístupnili.
5. Text dopisu nebyl veřejnosti znám až do 5. 4. 2022, kdy ho zveřejnil web iRozhlas.cz. Do té doby soukromoprávní subjekty, které weby zablokovaly, odmítaly zapojení státu. Až následně, po zveřejnění dopisu, společnost T-Mobile Czech Republic a.s. uvedla, že k blokaci přistoupila na základě instrukcí bezpečnostních složek státu. Zneprístupnění trvalo několik měsíců a většina webů byla zpřístupněna až na konci května 2022.
6. Žalobci mají za to, že žaloba je včasná i důvodná. O zásahu (znění dopisu) se dozvěděli až jeho zveřejněním 5. 4. 2022. Ochrany se nemohli domáhat jinými právními prostředky.
7. Žalovanému chybí zákonné zmocnění pro napadený zásah. Jeho postup byl navíc v rozporu s principem publicity veřejné správy, neboť znění dopisu před veřejností tajil. Zásah zkrátil žalobce na jejich základních právech, a to především svobodě projevu a právu vyhledávat a přijímat informace. Na podporu svého tvrzení odkázali žalobci na právní úpravu těchto základních práv a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Z ní dle žalobců vyplývá, že zásah žalovaného byl předběžnou cenzurou provedenou skrze třetí subjekty.
8. Dopis žalovaného představoval dle žalobců závazný faktický pokyn, což plyne již z jeho textace, v níž žalovaný „žádá o preventivní opatření“. Žádost nepředstavuje doporučení ale požadavek či příkaz, obdobně jako když policista „žádá“ o opuštění prostoru. Zásah je zároveň označen jako „vládní opatření“, což mu dodává vážnosti a serióznosti. Adresáti o závaznosti takového úkonu nepochybovali a v souladu s ním i jednali, což odpovídá též principu presumpce správnosti veřejnoprávních aktů. Žalobci považují za nereálné, že by adresáti měli svobodnou volbu pokyn ignorovat. Vzhledem k tomu, že zásah neupravuje zákon, lze se dle žalobců domnívat, že by při jeho neuposlechnutí mohla přijít též zákonem neupravená sankce. Dopis je formulován tak, že v něm adresáti mohli vnímat implicitně vyjádřenou hrozbu takové sankce.
9. Zásah zároveň přímo zkracuje práva žalobců, neboť v jeho důsledku nemohou vyhledávat a přijímat relevantní informace pro svoji analytickou a vědeckou činnost, v rámci níž mj. analyzují dezinformační weby. Obsah těchto webů není v drtivé většině případů protiprávní.
10. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud rozhodl, že „faktický pokyn z 25. 2. 2022, vydaný žalovaným ve formě dopisu a adresovaný soukromoprávními subjekty, požadující technické znemožnění přístupu k žalovaným navrženému seznamu webových stránek, byl nezákonný“, a uložil žalovanému povinnost zdržet se opakování zásahu. Zároveň navrhli, aby jim soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný považuje žalobu za nepřípustnou a navrhl, aby ji soud odmítl. Žalobcům dle žalovaného chybí aktivní procesní legitimace.
12. Vláda přijala 25. 2. 2022 usnesení č. 127, v jehož výroku III. uvedla, že: „*vyzývá všechny relevantní subjekty k přijetí potřebných opatření vedoucích k zamezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru, které slouží k manipulování obyvatelstva České republiky směrem k ospravedlnění a schvalování aktuální ruské vojenské agrese vůči Ukrajině*“. V souladu s tímto usnesením zaslalo NCKO ve stejný den dopis soukromoprávním subjektům, ve kterém je požádalo o spolupráci a komunikaci významné členské základně, která je sdružena v NIX.CZ. Členové tohoto sdružení následně dočasně omezili přístup k některým webovým stránkám, učinili tak ale na základě svého vlastního rozhodnutí, čemuž odpovídají i některá jejich veřejná vyjádření.
13. Dopis z 25. 2. 2022 byl pouhou žádostí, nešlo o pokyn, který by jakkoliv zasahoval do práv žalobců. Sloveso žádat má dle slovníkových definic stejný význam jako sloveso prosit. Tomu odpovídá například i úprava žádosti v zákonu č. 500/2004 Sb., správního řádu, z níž vyplývá, že žádosti nemusí být vždy vyhověno. I zbytek textu dopisu odpovídá tomu, že šlo o nezávazný návrh.
14. Žalovaný dále popsal působnost Vojenského zpravodajství dle zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách, a zdůraznil, že není oprávněno vydávat závazné pokyny a nedisponuje ani žádnými donucovacími či sankčními pravomocemi. Poukázal též na to, že ne všichni členové sdružení NIX.CZ žádosti vyhověli, přičemž žádný z nich za to nebyl jakkoliv postižen.
15. Žalovaný se ohradil proti tomu, že by dopis před veřejností tajil. Pokud by tak činil, nemohl by ho vydat na žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť dle tohoto zákona nelze utajované informace poskytnout.
16. Podaná žaloba odpovídá žalobě ve veřejném zájmu (*actio popularis*), k jejímuž podání však žalobci nejsou oprávněni. Žalovaný též poukázal na to, že čtrnáctý senát zdejšího soudu obdobnou žalobu již odmítl usnesením z 24. 6. 2022, čj. 14 A 39/2022-14.
17. Závěrem žalovaný uvedl, že žaloba je rovněž opožděná. Pokud je činností žalobců výzkum a analýza dezinformačních webů, muselo jim být známo, že již 25. 2. 2022 uveřejnil web iRozhlas.cz článek, v němž informoval o tom, že sdružení CZ.NIC zablokovalo některé weby po konzultacích s bezpečnostními složkami a na základě doporučení vlády. Stejně tak museli žalobci vědět, že tento den zveřejnila vláda své usnesení čl. 127 a že došlo k faktické blokaci webů.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Soud oslovil potenciální osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 a 2 s. ř. s. Svá práva uplatnila pouze společnost O2 Czech Republic a. s.
19. Ve svém vyjádření uvedla, že žalobci nesprávně označili žalovaný správní orgán, neboť Vojenské zpravodajství je samostatná organizační složka státu, která není součástí žalovaného. V této souvislosti odkázala na relevantní zákonnou úpravu.
20. K věci samé uvedla, že má pochyby o tom, zda mají žalobci aktivní procesní legitimaci a zda žalobu nepodali opožděně.

V. Replika žalobců

21. Žalobci zaslali k vyjádřením žalovaného a osoby zúčastněné na řízení repliku.
22. Předně se vymezili proti odůvodnění usnesení čj. 14 A 39/2022-14, které považují za rozporné z judikaturou ESLP. Ten v rozsudku č. 48226/10 a 14027/11, *Gengiz a ostatní proti Turecku*, dovedl právo na přijímání informací z konkrétní webové stránky. Tento závěr potvrzují i další rozhodnutí ESLP, na které žalobci poukázali v žalobě. Závěr čtrnáctého senátu navíc vede k absurdnímu závěru, že právo na informace je ohroženo až tehdy, kdy jsou zakázány všechny webové stránky či zdroje informací.
23. Závěr, že se nejedná o zásah, učinil čtrnáctý senát zjevně proto, že žalobce v jím posuzované žalobě ani netvrdil, že by o zásah mohlo jít. Žalobci však předložili podrobnou argumentaci, proč o zásah (ve formě pokynu) šlo. Jsou přesvědčeni, že tato skutečnost má být předmětem dokazování, neboť je nutné zjistit, jak věc pochopili adresáti pokynu.
24. Žalobci dále poukázali na to, že žalovaný na jedné straně tvrdí, že zablokování webů bylo zcela dobrovolné, na straně druhé však ministr vnitra na svém twitterovém profilu zveřejnil 25. 2. 2022 tweet se textem „Zásah!“ a sdíleným článkem, jehož titulek zněl „Vláda rozhodla o zablokování dezinformačních webů“. Tato nejasnost je matoucí pro adresáty práva a smazává rozdíl mezi jednáním soukromých subjektů a veřejné moci.
25. Žaloba není žalobou ve veřejném zájmu. Žalobci vysvětlili, jakým způsobem je zásah zkrátil na jejich základních právech. Považují za samozřejmé, že žaloba může vedle ochrany jejich vlastních práv chránit též práva druhých či veřejný zájem.
26. Žalobci jsou též přesvědčeni, že žalovaný správní orgán označili správně. Vojenské zpravodajství je *jiný obdobný sbor* ve smyslu § 83 s. ř. s. v části věty za středníkem.

VI. Posouzení věci soudem

27. Žalobci se domáhají ochrany před nezákonným zásahem. Z žaloby je zřejmé, že za zásah považují dopis NCKO z 25. 2. 2022, který dle nich představuje nezákonný pokyn.
28. Dle § 82 s. ř. s. se *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
29. Z citovaného ustanovení plyne, že soud poskytuje ochranu před nezákonným zásahem tehdy, je-li žalobce přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS].
30. Soud musí nejprve zkoumat splnění čtvrté podmínky, neboť neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby (srov. rozsudky NSS z 19. 9. 2007, čj. 9 Aps 1/2007-68, č. 1382/2007 Sb. NSS, a z 18. 12. 2019, čj. 6 As 167/2019-36, č. 3973/2020 Sb. NSS). Teprve poté zkoumá, zda žalobce vyčerpал všechny právní prostředky nápravy (§ 85 s. ř. s.) a následně, zda je žaloba včasná, zda zásah přímo zkrátil práva žalobce a byl zaměřen přímo proti němu. Až v případě splnění všech těchto podmínek se soud zabývá žalobou věcně

(srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS z 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, body 61 a násl., který následně zrušil Ústavní soud nálezením z 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, nicméně tyto závěry nezpochybnil a odborná literatura i judikatura se k nim nadále hlásí – srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 729, bod 6).

31. Soud se proto nejprve zaměřil na to, zda dopis z 25. 2. 2022 může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.
32. Předně je třeba uvést, že k povaze dopisu se vedle čtrnáctého (již zmíněné usnesení čj. 14 A 39/2022-14) a sedmnáctého senátu (usnesení z 29. 6. 2022, čj. 17 A 36/2022-9) zdejšího soudu vyjádřil již i NSS, a to v rozsudku z 9. 12. 2022, čj. 5 As 230/2022-66, kterým přezkoumal usnesení sedmnáctého senátu.
33. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že dopis představuje doporučení veřejné moci, které je pouze podnětem správcům webů či mobilním operátorům, již ho nemuseli nijak respektovat. Proto pouhé vydání takového dopisu nemůže být zásahem (bod 21 rozsudku NSS). Uzavřel, že se nejedná o správní úkon a učiněné doporučení z povahy věci nemůže být zásahem (bod 25 rozsudku NSS). Z odůvodnění je zřejmé, že NSS neustal pouze na hodnocení žalobních (a kasačních) tvrzení, ale posuzoval samotný obsah dopisu.
34. Nyní rozhodující senát se s tímto posouzením ztotožňuje a dodává k němu následující.
35. Soud nemá pochyb o tom, že samotná blokáce určitých webových stránek se přinejmenším *dotýká* svobody projevu a práva na informace žalobců dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nesouhlasí však s žalobci v tom, že dopis z 25. 2. 2022 představuje jakkoliv autoritativní pokyn jeho adresátům – dotčení práv tudíž nelze přičítat žalovanému.
36. V návaznosti na ruskou agresi přijala vláda 25. 2. 2022 usnesení č. 127, v němž odsoudila hybridní působení proti zájmům České republiky, schválila prohlášení vlády uvedené v příloze usnesení a vyzvala: *„všechny relevantní subjekty k přijetí potřebných opatření vedoucích k zamezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru, které slouží k manipulování obyvatelstva České republiky směrem k ospravedlnění a schvalování aktuální ruské vojenské agrese vůči Ukrajině“*.
37. Stejný den NCKO zaslalo přinejmenším řediteli spolku NIX.CZ zmiňovaný dopis. V něm v souladu s usnesením vlády požádalo *„o spolupráci a komunikaci směrem k významné členské základně, která je sdružena právě v NIX.CZ“* a prostřednictvím ředitele spolku žádalo *„o preventivní opatření, a to technické znemožnění přístupu k navrženým dezinformačním stránkám obsaženým v připojeném seznamu“*. Dále uvedlo, že: *„cílem tohoto vládního opatření je, aby došlo k omezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru“*. Dopis je uzavřen takto: *„Děkujeme a Vážíme si Vaší odvahy“*.
38. Dopis neodkazuje na žádnou výslovnou pravomoc NCKO či žalovaného a není v něm žádná explicitní výzva ke splnění nějaké povinnosti. Neobsahuje ani žádné výslovné poučení o negativních následcích v případě nevyslyšení žádosti či o jakékoliv sankci (žalobci to ostatně ani netvrdí). Dovožovat závaznost nelze ani z použitého jazyka – sloveso žádat bez dalšího neznámá příkaz či závazný pokyn. Slovník spisovné češtiny i Slovník spisovného jazyka českého uvádí jak význam *uplatňovat nárok na něco*, tak i *prosit*. Význam *příkázat* naopak neuvádí ani jeden z nich. I zbytek textu svědčí pro závěr, že nešlo o pokyn či příkaz. NCKO žádalo *o spolupráci*, tedy určitou součinnost

či vzájemnou pomoc. Závěrem poděkovalo s tím, že si váží odvahy adresátů, což opět neodpovídá příkazu (jehož splnění je povinností a není obvyklé za to děkovat), ale prosbě o dobrovolné jednání – blokaci webů subjekty, které k tomu mají prostředky a oprávnění.

39. Přirovnání dopisu k výzvě policisty, který o autoritativně žádá o opuštění prostoru, není přiléhavé. I kdyby totiž policista svoji výzvu uvořil slovy „*žádám Vás*“, jednalo by se s ohledem na zákonnou úpravu vždy o autoritativní příkaz. Postup policisty upravuje zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který v § 10 odst. 5 uvádí, že dovolují-li to okolnosti, musí policista před zákrokem *použít slov „Iménem zákona!“ a odpovídající výzvy*. Touto výzvou může být dle § 43 odst. 1 písm. b) citovaného zákona i výzva, aby se konkrétní osoba po nezbytnou dobu nezdržovala na určeném místě. Posledně citované ustanovení však výslovně hovoří o tom, že *je policista oprávněn přikázat*. O autoritativní pokyn tedy půjde jednoduše proto, že to stanoví zákon, ne proto, že policista o něco žádá. Jinými slovy, příkaz sice lze za určitých okolností vyjádřit pomocí slovesa žádat. To ale neznamená, že každé použití tohoto slovesa je automaticky příkazem. Z dopisu žalovaného NCKO ani dalších okolností nelze dovodit, že by šlo o závazný pokyn, jak již soud vysvětlil výše.
40. Soud nepovažoval za nutné zjišťovat, jak dopis pochopili jeho adresáti. Jeho obsah je totiž zjevně nezávazný, takže i pokud by ho některý z adresátů ve skutečnosti pochopil jako příkaz, šlo by o nesprávnou interpretaci dopisu, kterou nelze přičítat žalovanému.
41. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani judikatura ESLP, na kterou žalobci poukazovali. V rozsudku č. 10795/14, *Kharitonov proti Rusku*, šlo o případ, kdy k blokaci webu přistoupil přímo stát prostřednictvím svého telekomunikačního úřadu. V rozsudku č. 27520/07, *Altuğ Taner Akçam proti Turecku*, ESLP posuzoval, zda bylo zasaženo do stěžovatelovy svobody projevu. Stěžovateli hrozilo trestní stíhání, neboť vyjádřil svůj názor na Arménskou genocidu, stěžovatel byl opakovaně prověřován trestními orgány, Turecko obdobné případy trestně stíhalo a některé osoby i odsoudilo, proti stěžovateli se rozběhla nenávistná mediální kampaň, která ho označovala za zrádce placeného německou tajnou službou, přičemž jeho žaloby na ochranu osobnosti soudy zamítly. Na podkladě těchto okolností vyslovil ESLP závěr, že i samotná možnost zásahu soukromých subjektů bez náležité kontroly ze strany veřejné moci či s její podporou může být vážnou zátěží pro svobodné utváření myšlenek a demokratickou diskuzi a mít odrazující účinek. Tyto okolnosti jsou však diametrálně odlišné od nyní posuzované věci.
42. Žalovaný nepřikazoval soukromým subjektům blokaci webů, pouze je o to nezávazně požádal (resp. jim to doporučil). Žalobci netvrdí, že by blokace byla jakkoliv vymáhána nebo že by stát někoho sankcionoval za neuposlechnutí výzvy. Konstrukce žalobců, že se adresáti mohli důvodně domnívat, že v případě neuposlechnutí žádosti jim hrozí zákonem neupravená sankce, je čistě hypotetická a nevyplývá ani z textu dopisu, ani jiných okolností. Bylo tedy na svobodné volbě adresátů dopisu, zda žádost uposlechnou a využijí své možnosti weby zablokovat. To, že nezávazné žádosti vyhověli, nelze přičítat žalovanému.
43. Soud shrnuje, že žalobou označený zásah nemůže být pojmově zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. S ohledem na tento závěr již není namístě posuzovat, zda jsou splněny ostatní podmínky řízení či se žalobou zabývat věcně (srov. výše bod 30). Soud se proto nevěnoval otázce včasnosti žaloby, ani tomu, zda zásah směřoval přímo proti žalobcům a zda mohl zasáhnout do jejich práv. Neposuzoval ani, zda samotná blokace byla zákonná nebo ne.

44. Závěrem soud uvádí, že má pro obavy žalobců pochopení. Blokace webů ze strany veřejné moci bez zákonného podkladu by byla významným zásahem do základních práv, a to i pokud by si stát faktickou blokaci vynutil na soukromoprávních subjektech. K tomu ale v posuzované věci ani náznakem nedošlo, neboť žalovaný weby nezablokoval, ani to nikomu nepřikázal.

V. Závěr a náklady řízení

45. Žalobou vymezený zásah nemůže být nezákonným zásahem, soud proto žalobu odmítl výrokem I. postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
46. Výrokem II. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení postupem dle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. Výrokem III. rozhodl o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení. Ta nemá dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na jejich náhradu, neboť jí soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil.
47. Výrokem IV. soud rozhodl o vrácení soudních poplatků, které žalobci zaplatili za žalobu, postupem dle § 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Žalobci zaplatili též soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření. O jejich návrhu soud rozhodl usnesením z 1. 7. 2022, čj. 11 A 25/2022-42, a při odmítnutí žaloby se tento soudní poplatek nevrací. Zároveň soud žalobce vyzval, aby sdělili, jakým způsobem jim má soudní poplatek vrátit.
48. Vzhledem k tomu, že soud návrh věcně neprojednal a žalobu odmítl, nebylo třeba nařizovat ve věci jednání (srov. rozsudek NSS z 15. 12. 2005, čj. 2 Afs 86/2005-55).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu